

fremkalder Vanfkeligheder, som enten ere uøfkelige eller dog i alt Fald meget betænkelige, saa er det jo aabenbart, at man ikke, uden at modfige sig selv, kan vælge en faadan Frengangsmaade; thi disse Vanfkeligheder blive netop tilstede ganfte paa samme Maade, hvad enten dette Endringsforslag vedtages eller ikke. Selv om det Endringsforslag, som jeg her taler om, vedtages, bliver det juridiske Forhold med Hensyn til dette Sæerhverv af Konen aldeles ikke forandret, alle de samme store Vanfkeligheder, der efter de Herrer's Mening kunne opstaa, naar der skal skiftes, det vanfkelige Spørgsmaal, hvorvidt Kreditorerne kunne holde sig til Godset eller ikke osv., bliver ganfte det selv samme. Altsaa, Et af Lo, enten maa man staa paa det Standpunkt, at man ikke tillægger disse juridiske Vanfkeligheder nogen Betydning, og saa kan jeg forstaa, at man vil stemme for det ærede Medlems Endringsforslag og berefter for Loven, eller ogsaa maa man staa paa det Standpunkt, at man betragter disse juridiske Betænkeligheder som afgjørende, men saa kan man umulig uden den største Inkonsekvents stemme for Loven, selv om det ærede Medlems Endringsforslag bliver vedtaget. Jeg for min Part tror imidlertid ikke, at disse juridiske Vanfkeligheder i Virkeligheden ere tilstede eller have nogensohmest Betydning, i alt Fald nogen Betydning, som kan bevirke, at man af den Grund skulde have Betænkelighed ved at gaa ind paa Sagen. Spørgsmaalet om, hvorledes man vil hjælpe og støtte den gifte Kone i Henseende til at opretholde for hende Frugten af hendes Sæerhverv, kan jo være underkastet Tvivl. Det er muligt, at man kan gaa den Vej, at man ligefrem erklærer, at det, Konen erhverver ved sin selvstændige Virksomhed, bliver hendes Særeie. Den Vej kan man gaa, og man er f. Ex. gaaet den i England; men jeg ser ikke, at der er nogensohmest Nødvendighed for, at man netop skal gaa den Vej, og der er i mine Tanker en anden meget væsentlig Grund, der frembyder sig imod at gaa denne Vej, og det er den, at, naar man vil gjøre det, som Konen selv erhverver ved sin egen Virksomhed, til hendes Særeie, vil Righeden i Forholdet kræve, at man ogsaa gjør det, Manden erhverver ved sin selvstændige Virksomhed, til hans Særeie, og derved vil der fremkomme en Ordning af Forholdet imellem Ægtefællerne, som i enhver Henseende er uantagelig og uheldig. Derimod forekommer det mig, at det er en naturligere og meget læmpeligere Vej at gaa at sige: vi tilfikkre Konen Frugten af hendes egen Virksomhed derved, at hun selv faar Lov til at raade over, hvad hun selv erhverver; men forresten antage vi, at det, ligesom det, Manden erhverver, skal høre til Fællesboet og i enhver Henseende blive at behandle som henhørende til Fællesformuen, kun med den Indskrænkning, at hun og ikke Manden, har Raadighed over det. Det er en læmpelig Ordning, og en Ordning, der

lader sig gennemføre, uden at man derfor nødvendigvis skulde komme til at anerkjende den Konsekvents, jeg før nævnte, som jeg tror, vil være meget uheldig, og navnlig vil være i en ganfte overordentlig Grad uheldig for Konen; hun kan slet ikke være tjent med denne Ordning. Jeg gaar derfor ud fra, at det er i og for sig rigtigt, at det vil være den heldigste Ordning og den bedste Løsning af Opgaven, at man ikke siger, at det, Konen erhverver ved sin selvstændige Virksomhed, skal være hendes Særeie, men at man kun hævder, at det skal være underkastet hendes egen Raadighed, om det end ellers iøvrigt hører til Fællesboet. Jeg tror, og det blev allerede tilbels af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Magen) fremhævet, at der gives en naturlig Løsning paa alle de Vanfkeligheder, der kunne opstaa i saa Henseende. Jeg tror ikke, at de ere tilstede. Hvad saaledes for det Første det Tilfælde angaar, at Konen maatte afgaa ved Døden først, finder jeg, at der slet ingen Vanfkelighed kan opstaa deraf; thi, naar Konen afgaar ved Døden, ophører jo for saa vidt ganfte den særegne Retsbeskyttelse, der kunde være at tillægge hende for hendes Sæerhverv. Jeg kan ikke se, at der er nogen Vanfkelighed; i saa Henseende er jeg enig med den ærede Landsthingsmand her ligeoverfor (Rump), som ogsaa gjorde den samme Bemærkning, at, naar man tænker paa det Tilfælde, at Konen dør først, vil der ikke være nogen Vanfkelighed. Naar derimod Manden dør først, forstaaer jeg, at navnlig de to ærede Herrer, den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Kreds (Oenbøll) og den ærede Landsthingsmand her ligeoverfor (Rump), vare uenige om, hvorledes Forholdet skulde opfattes. Jeg tror imidlertid ogsaa i det Tilfælde maa Spørgsmaalet løses ganfte simpelt. Naar Manden dør først, maa der jo ske Noget — Tingene kunne ikke gaa ganfte uden videre — og der maa da navnlig ske Et af Lo, enten at Konen bliver henseende i uskiftet Bo eller ogsaa, at der skiftes. Naar Konen vælger at henseende i uskiftet Bo, naturligvis hvor Betingelserne herfor ere tilstede, gjør hun sig derved personlig ansvarlig for Mandens og hele Boets Gjæld. Det er den almindelige Regel, som der ingen Tvivl kan være om, og hvis altsaa i et saadant Tilfælde en Kone erklærer, at hun vil henseende i uskiftet Bo, ser jeg ikke, at der overfor Kreditorerne bliver nogensohmest Tvivl, saa staaer hun lige ansvarlig overfor dem alle, og saa hæfter overfor dem Alle det hele baade det, hun har erhvervet, og det Dvrigt. Hvis derimod Konen vælger at skifte, mener jeg ganfte vist, at Mandens og Fællesboets Kreditorer ikke kunne holde sig til det, hun har erhvervet. Det, antager jeg, at Loven ligefrem medfører. Men derimod mener jeg, at, naar Gjælden er betalt, forsaavidt Fællesboet minus Konens Sæerhverv er tilstrækkeligt dertil, maa iøvrigt Konens Sæerhverv gaa